

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. III. Vtrum vnio Verbi incarnati facta sit in supposito vel hypostasi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

Obijciunt, si natura humana in Christo careat propria personalitate, caret magnâ suâ perfectione, imò Christus non est homo.

Ad prius Resp. quidquid demum sit substantia, natura humana in Christo nullum pati detrimentum, cum in eo terminetur per substantiam infinitè perfectionem quàm sit propria, ratione cuius euahetur ad statum infinitè sublimiorem, quàm sit is quem sortiretur per propriam substantiam.

Ad posterius Resp. neg. assumpt. quia denominatio hominis non sumitur à ratione suppositi creati, sed à naturâ humanâ quocumque demum supposito terminetur, siue, in quâ, terminetur proprio termino, siue alieno. Cum ergo natura humana in Christo subsistat substantia Verbi, Christus potest dici homo, seu subsistens in naturâ humanâ.

Obijciunt 6. persona & natura in diuinis sunt idem, igitur si vnio Verbi incarnati facta sit in persona, etiam facta est in naturâ, prout asseruit Eutyches.

Resp. Neg. conseq. quemadmodum enim non obstante identitate personæ & naturæ in diuinis natura diuina est communicabilis pluribus personis, persona non item. 2. pater generat, filius generatur, natura verò neque generat, neque generatur. 3. natura est quid absolutum, persona verò relationalium: ita eadem non obstante identitate, vnio in incarnatione facta est in personâ, non in naturâ. Ad quæ & similia sufficit virtualis distinctio, quæ inuenitur inter personam diuinam & naturam. Hæc enim sufficit, vt vnum à parte rei competat alicui, & tamen non competat alteri identificato cum illo.

Dices natura diuina saltem mediâtè vnitur humanitati, & proinde non solum persona Verbi, sed etiam personæ Patris & Spiritus Sancti debent eidem vniri, cum hæ personæ identificentur diuinæ naturæ.

Resp. neg. conseq. ad sensum obiectionis; quamuis enim aliæ personæ diuinæ peculiari quadam ratione insint humanitati Christi, qua non sunt in alijs creaturis, scilicet per *circuminsessionem*, quâ sit vt etiam si per impossibile desinerent esse in alijs, necessario tamen remanerent in humanitate vnita Verbo; non tamen vniuntur illi vna vnione substantiali, nec efficiunt vnum per se cum illâ; neque hoc sequitur ex eo quod diuina natura dicatur saltem mediâtè vniri humanitati. Non enim ita dicitur vniri, quod præter vnionem ad Verbum alia peculiaris vnio inueniatur ad diuinam naturam, sed quod eo ipso quo vnita est personæ diuinæ, censetur vniri eiusdem Verbi naturæ, sine quâ Verbum esse non potest, & quæ intrinsecè in Verbo inuenitur: quemadmodum ea quæ intrinsecè nobis vniuntur, eo ipso mediâtè vniuntur ijs quæ sunt in nobis, v.g. albedo in lacte mediâtè vnitur dulcedini. Porro quod ita est vnium, non est necesse vt vnatur in omni quod sibi est identificatum, seu non est necesse vt omne id quod illi identificatur, ex consequenti vnatur ei, cui huiusmodi natura vnitur. Quia non obstante hac identitate cum natura diuina, illud tertium est distinctum re ab eo cui natura humana vnitur immediâtè, scilicet Verbo, & non solum non est intrinsecè Verbo, sed etiam re distinctum ab eo, imò oppositum, & proinde vt Verbum vnatur humanitati, nõ est necesse alteram personam diuinam mediâtè saltem vniri, cum non sit intrinsecè in Verbo, sed ei opposita. Ex quo patet responsio ad probationem consequentiæ.

Aduerte ex dictis colligi naturam diuinam non dici mediâtè vniri humanitati, quia est realiter idè cum Verbo, sed quia est eius natura illi intrinsecè competens; vnde etiam vniretur modo prædicto, quamuis ab eodem differret realiter.

ARTICVLVS III.

Utrum vnio Verbi incarnati facta sit in supposito vel hypostasi?

QVAMVIS huius articuli resolutio pateat ex resolutione articuli præcedentis, cum tamen proponit S. Th. propter quosdam, qui licet vniam in Christo penerent personam, nihilominus duas in eo constituebant hypostasies, atque adeo censabant vnionem non esse factam in hypostasi; quorum positionem dicit esse erroneam procedentem ex ignorantia quidditatis personæ & hypostasios; supponit enim hæc cõceptu intrinsecò distinguere, cum tamen secundum intrinsecâ idem sint, & tantum differant connotato, quod videlicet ratio personæ connotet naturam intellectualem, cuius est terminus; hypostasis verò, seu suppositum, non connotet talem naturam, sed conueniat omni substantiæ indiuiduæ completæ. Vnde

Respondet hanc vnionem factam esse in hypostasi, quod probari potest omnibus argumētis, quibus paulo ante probauimus vniam in Christo esse personam increatam. Præterea bene ostenditur à S. Th. ex Conc. Ephesino can. 4. idè habetur in Conc. 5. generali act. 4. can. 4. & 5. Videri etiam potest Dam. lib. 3. de fide cap. 3. His locis non solum docetur vniam esse personam in Christo, sed etiam vniam hypostasim. Vnde hæc doctrina etiam sub illis terminis est de fide.

Ex dictis in his articulis patet, per incarnationem factam vnionem naturæ cum substantia, natura enim humana vnita est Verbo, vt ab eo sustentaretur, & in vniam personam cum naturâ diuinâ conueniret, atque adeo vnus & idem esset Deus & homo. Cui non obstat infinita distantia naturæ humanæ & diuinæ hypostasis. Non obstat enim hac infinita distantia in ratione entis, non deest illis proportio in ratione termini & terminabilis, ita vt natura humana carens propriâ substantia terminetur à diuinâ. Neque id villam dicit imperfectionem in ipsâ diuinâ substantia, vt ostendimus initio huius tractatus dub. 1. quia non idcirco diuina substantia est propriè forma humanæ naturæ, sed solum habet rationem termini. Neque natura humana est forma Verbi, cum strictè loquendo natura non comparetur ad suam hypostasim tanquam forma, neque in rigore informet, sed sit natura; quamuis nihil repugnet, quo minus dici possit forma totius Christi secundum quod est homo; quæ forma nõ propriè informat, sed ipsa terminatur à ratione hypostatica.

ARTICVLVS IV.

Utrum persona vel hypostasis Christi post incarnationem sit composita?

RESPONDET 1. esse omnino simplicem secundum quod in se est.

Respondet 2. esse compositam secundum rationem personæ vel hypostasis, ad quam pertinet subsistere in aliquâ naturâ; esse, inquam, compositam in quantum subsistit in duabus naturis.

Cur D. Th. hunc articulum proponat.

Resp. affir.

Conc. Ephes. Conc. 5. Damasc.

Natura humana & hypostasis diuina habent proportionem in ratione termini, & terminabilis. Diuina substantia nõ est forma humanæ naturæ. Natura humana dici potest forma totius Christi secundum quod est homo.